

LA REALITAT OCULTA

COP D'ESTAT DRETÀ A BOLÍVIA

La Bolívia indígena que parla Eduardo Galeano a “Las venas abiertas de América Latina” en que milers d’indis van morir com a esclaus durant segles a les mines no ha canviat molt a l’actualitat, en que les estructures d’opressió capitalistes en mans d’una minoria criolla racista segueix colonitzant i oprimint les diferents nacions originàries que representen la majoria de la població.

Certament ha succeït un cop d’estat perpetrat per la minoria que ostenta el poder sustentada pels militars. Evo Morales, l’ex-president, refugiat a Mèxic, és acusat paradoxalment de sedició i terrorisme. El cop d’estat s’ha nodrit de la manca de suport popular a Evo degut a les seves ambicions personals desmesurades i al seu pacte, en els darrers anys, amb els poderosos reprimint i incomplint acords constitucionals perjudicant les nacions indígenes.

La determinació dels pobles indígenes reunits a primers de novembre d’enguany considera que Evo Morales no va complir la Constitució ni els drets dels pobles originaris ni l’exercici ple dels drets humans i de la Natura ja que es va perdre en els interessos de la casta dirigent. Al no comptar amb el suport de les nacions indígenes darrerament i degut a la seva obstinació en seguir en el poder sigui com sigui, s’ha aprofitat per a treure’l del govern per la minoria dirigent.

Les nacions originàries han après a no confiar més en líders que es venen per la seva ambició a l’Estat, que és la negació de les llibertats i que les seves banderes no poden ser utilitzades per falsos alliberadors i que deuen perseverar en la consecució d’una autodeterminació real dels seus pobles i governs, dels seus territoris com alternativa d’alliberament que serveixi d’exemple per a l’emancipació de tots els col·lectius humans.

LA KINTA FORKA

LA LLIÇÓ DEL 20-N

La lliçó del 20-N queda clara: amb votar no n’hi ha prou... I tot el que l’independentisme català ha fet fins ara no és suficient, una evidència; però també ho és que cal continuar votant, si més no per ara.

Dit això cal reflexionar sobre quin preu ha hagut de pagar el PSOE per la seva incapacitat de fer política a Espanya i a Catalunya. Pedro Sánchez, llueix un posat de xulo-piscines, ha tingut ceguera aguda esperant que el PP de Pablo Casado li tornés el favor que ell li va fer amb l’abstenció dels socialistes que va permetre la investidura de Mariano Rajoy. No sap veure que el PP mai no li perdonarà la moció de censura que el va portar a ell mateix al poder. Abocat a noves eleccions quin resultat ha aconseguit: perdre vots i el que és pitjor, ha facilitat l’ascens de VOX.

VOX és dues coses; per una banda la nova extrema dreta europea i els nostàlgics de la dictadura franquista i per l’altra és el preu que paguem de que cap partit no ens convenç. A Barcelona, on VOX ha tret més vots ha estat al ric barri de Sarrià i a la Mina, el més pobre. Els rics comencen a tenir por i demanen ajuda als nous feixismes? Segurament! El problema més gran però són les classes desfavorides que es decanten cap el feixisme. Quan el socialisme català i espanyol es proclama a favor del capitalisme més opressor, de l’ordre més repressor i abandona la cultura d’esquerres sembla la llavor del feixisme espanyol. És en aquest sentit que els independentistes catalans són l’enemic més odiat ja que amb les seves accions els posa davant el gran mirall de les seves contradiccions.

Com moltes altres vegades a la història, a Espanya no hi ha solucions. I a Catalunya només es poden agafar les butlletes dels partits independentistes i acabar votant-ne un encara que sense saber exactament què es vota. Exactament el mateix passa a Euskadi, i en altres indrets de la geografia de parla castellana. O es tria això o es tria que creixi més el nou feixisme de VOX.

La maduresa política és adonar-se que votar polítics inútils, de bona fe o lladres, es votar per guardar la legitimitat d’anar contra aquest nauseabund ordre espanyol que pretén el control absolutista del territori i de les persones que hi habiten. Per consegüent, amb tota rebel·lia cal continuar votant!

EL CONVIDAT

ERNEST CAPCENTELLES I ROVIROSA

Ernest. Divuit anys. Primer de filologia catalana. Un besavi afusellat. Dos avis empresonats durant el franquisme. Els pares militen en totes les organitzacions catalanes: Omnium, ANC, Plataforma per la Llengua, Amnistia Internacional, Open Arms, Aigües de Barcelona i socis del Barça.

És dels primers estudiants en ocupar la Plaça Universitat i s’hi queda fins el desallotjament per part de la força pública.

Així és com el defineix un diari madrileny en una falsa entrevista mai no realitzada però sí publicada.

Rubio, alto, facciones teutonas. Deambula por el campamento independentista como un zombi. Está entre los manifestantes sólo para follarse a una estudiante de química. Una chica vulgar, de pelo sucio y mirada ausente, sin duda drogada. El Chico, según cuenta uno de sus colegas de acampada, está en Catalunya gracias a un Erasmus pagado por la Generalitat i vive en el piso que dejó vacante el fugitivo Puigdemont. Sigue en la Plaza ignorando las razones fascistas de sus compañeros que le han amenazado con denunciarle a los Mossos para que le devuelvan a su país si abandona la concentración terrorista. La putita catalana también le ha amenazado con un cierre de piernas total. Otro inducido. Carroña.

